

hed. Vi har altid indrømmet, at Statsvirksomhederne under normale Forhold skulde betale sig. Spørgsmaalet har for os hidtil blot været, hvornaar man kunde sige, at normale Forhold var til Stede. Vi var ikke sikre paa, at man kunde sige, at det Tidspunkt var naaet i Fjor Efteraar, da Ministeren foreslog den sidste Takstforhøjelse. Men vi højede os alligevel og stemte for de 13 Mill. Kr., men den Gang mente var nødvendige til at skaffe Dækning, og det er kun en Konsekvens deraf, at vi nu er villige til at tage, hvad der yderligere menes nødvendigt til at skaffe Dækning. For øvrigt erkender vi, at Forholdene ligger anderledes nu end i Efteraaret. Vi er kommet saa meget længere frem, at vi maa indrømme, at man nærmer sig Tilstande, hvorunder man ikke længere kan tale om, at Prisforholdene ligger ekstraordinært, forsaavidt som vi ikke er i Stand til at øjne det Prisfald, der muligt kommer, og vi indrømmer, at man derfor maa indrette sig paa det Niveau, der hidtil har foreligget, og som man kan vente i den nærmere Fremtid.

Hvis Ministeriet hidtil har forlangt Forhøjelser, der har vist sig at være for smaa, tror jeg, at man denne Gang nok kan sige, at Ministeriet er paa den sikre Side. Dels har man sikkert taget hele den forventede Udgiftsstigning i Betragtning, naar man nu kræver en Merindtægt paa ca. 50 Mill. Kr. til Dækning af Udgifterne. Dels er den Beregning, hvorefter de foreslaaede Forhøjelser kun vil give 50 Mill. Kr., vistnok meget forsigtig foretaget. Jeg tror, at de vil give noget mere, men det kan man maaske nærmere overveje i det eventuelle Udvalg.

Som en af Grundene til de foreslaaede Forhøjelser er anført, at Udgifterne til Lønning af Personalet er blevet større end beregnet. Naar dette siges og skrives i den Form, hvori vi plejer at høre det, nemlig at det er Lønningerne, der er blevet større end beregnet, vil jeg sige, at det er ganske urigtigt. At man har regnet galt i sin Opgørelse af, hvad Loven vilde koste, forøger ikke med en eneste Øre de Lønsatser, som Rigsdagen har fastsat for hver enkelt Tjenestemand. De kan sikkert ikke med den Stigning, der i de senere Aar er kommet til, siges at være for høje. Det forekommer mig, at særlig de Partier her i Rigsdagen, der har ønsket Princippet „den glidende Skala“, saaledes at en større Del af Lønnen automatisk fulgte med Prisniveauet, ikke har nogen Grund til at beklage sig over de højere Lønninger, som maa gives fra 1.

April, for den automatiske Stigning af Dyrtidstillæget er jo kun ringe i Forhold til, hvad den vilde have været, om den glidende Skala havde været indført for en større Del af Lønnen, og denne Stigning af Dyrtidstillæget dækker jo ikke de voldsomme Prisstigninger, der er foregaaet fra Juli i Fjor til April i Aar.

Der er efter min Mening langt mere Grund til at have Opmærksomheden henvendt paa Privatbanernes Lønninger end paa Statsbanernes. Den Kommission, der blev nedsat angaaende Privatbanernes Lønninger, fastsatte jo Lønninger, der var omtrent tilsvarende til Statens. Nu er det et Spørgsmaal, om man alle Steder fuldt ud kan sammenligne Statsbaner med den mere forcerede Drift med Privatbanerne, dog, det skal jeg lade staa hen; men jeg er blevet oplyst om, at man ved Privatbanerne fortolker Lønningsbestemmelserne saaledes, at man i Virkeligheden lønner adskilligt højere end Statsbanerne, at man normerer Stillinger paa en saadan Maade, at det ganske sikkert vil kunne faa en for Statsbanernes Økonomi meget uheldig Virkning, idet man skaber Krav om Ligestilling for Statsbanerne med de Lønninger og Lønnormeringer, som er indførte ved Privatbanerne. Det er blevet oplyst for mig, at medens f. Eks. ved Statsbanerne de Assisterter eller de af Kontorpersonalet, der er blevet ansat i 90erne, mellem 1890 og 1893, lige er begyndt at blive Kontrolører af anden Grad, er Forholdet det ved adskillige Privatbaner, at Kontorpersonale, der er født i 90erne, 1891—92, er naaet til at blive Kontrolører af anden Grad; de er 20 Aar yngre i Alder, men har ved Normering opnaaet ganske tilsvarende Stillinger som de ældre Folk ved Statsbanerne; paa samme Maade er nogle ansatte ved Statsbanerne, der er ansatte i 80-erne, ikke placerede højere end ansatte ved Privatbanerne, der er fødte i 80-erne. Der er Tilfælde, hvor man paa en Hovedbanestation har en Kontrolør af anden Grad, medens den tilsvarende Kontrolør paa Privatbanestationen, der er en Bistation til Statsbanestationen, er normeret i første Grad. Det er noget, som vi ganske sikkert, naar vi næste Aar skal behandle Normeringsloven og der skal foretages en almindelig Regulering af Stillingerne, vil komme til at mærke, at Privatbanerne i den Grad har normeret Stillingerne højere end Statsbanerne. Privatbanernes økonomiske Stilling er jo ikke bedre end Statsbanernes; Staten har for nylig maattet yde Laan til de Baner, der ikke paa egen